

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně **Vinařství Zaječí, s. r. o.**, se sídlem U Vily 480, 691 05 Zaječí, zastoupené JUDr. Jaromírem Císařem, advokátem se sídlem City Tower, Hvězdova 1716/2b, 140 78 Praha 4, proti žalované **Státní zemědělské a potravinářské inspekci, ústřednímu inspektorátu**, se sídlem Květná 15, 603 00 Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2007, č. j. 534/98/9/07-SŘ, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 1. 2009, č. j. 31 Ca 6/2008 - 126,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalovaná **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaná **j e p o v i n n a** nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 2400 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet JUDr. Jaromíra Císaře, advokáta se sídlem City Tower, Hvězdova 1716/2b, 140 78 Praha 4.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 19. 12. 2007, č. j. 534/98/9/07-SŘ, zamítla žalovaná odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Brně, ze dne 4. 9. 2007, č. j. 4702/188/7/2007-SŘ, jímž byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 4 500 000 Kč podle ustanovení § 39 odst. 6 písm. c) zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství, ve znění účinném do 20. 8. 2008 (dále též „zákon o vinohradnictví“), za porušení následujících povinností:

- povinností stanovených v článku 45 bodu 1 nařízení Rady (ES) 1493/1999 ze dne 17. 5. 1999, o společné organizaci trhu s vínem, v platném znění (dále též „nařízení“), kterého se žalobkyně dopustila tím, že dne 20. 2. 2007 uváděla ve své provozovně U Vily 463, Zaječí do oběhu produkt (vino), který nevyhověl požadavkům stanoveným v příloze V., části A nařízení, čímž spáchala správní delikt podle ustanovení § 39 odst. 1 písm. jj) zákona o vinohradnictví;
- povinností stanovených v ustanovení § 27 odst. 4 písm. a) bodu 2 zákona o vinohradnictví, kterého se dopustila tím, že v uvedené provozovně dne 20. 2. 2007 uváděla do oběhu produkt (vino), který nevyhověl smyslovým požadavkům na jakost, a dne 8. 3. 2007 produkt, který nevyhověl smyslovým požadavkům na jakost a neměl odpovídající označení, čímž spáchala správní delikt podle ustanovení § 39 odst. 1 písm. ee) zákona o vinohradnictví;
- povinností stanovených v ustanovení § 27 odst. 4 písm. b) bodu 3 zákona o vinohradnictví, kterého se dopustila tím, že v období od roku 2005 do konce února 2007 nakoupila a uvedla do oběhu víno neznámého původu, u kterého nelze prokázat jeho výrobce, čímž spáchala správní delikt podle ustanovení § 39 odst. 1 písm. ee) zákona o vinohradnictví.

Žalobkyně brojila proti citovanému rozhodnutí žalobou, jíž se domáhala jeho zrušení, případně upuštění od uložené pokuty, resp. jejího snížení ve smyslu ustanovení § 78 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“).

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 28. 1. 2009, č. j. 31 Ca 6/2008 - 126, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (bod I. výroku). Shledal důvodnou námitku žalobkyně týkající se výše uvedené pokuty v tom směru, že žalovaná se ve svém rozhodnutí nezabývala otázkou přiměřenosti pokuty vzhledem k ekonomické situaci žalobkyně ani posouzením, nejedná-li se o pokutu likvidační, k čemuž je povinna přihlédnout i bez námitek, ale zejména za situace, kdy žalobkyně tuto námitku uplatnila v odvolání. Krajský soud poukázal na dřívější judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 20. 12. 2006, č. j. 2 As 33/2006 - 102) a Ústavního soudu, která potvrdila povinnost posuzovat majetkové poměry delikventa ve vztahu k výši pokuty a následně povinnost správního orgánu tyto úvahy přezkoumatelně rozvést ve svém rozhodnutí. Podle názoru krajského soudu správní orgán pochybil, když v rozhodnutí uvedl pouze toliko, že k nějakému aspektu přihlédl, aniž by sdělil, jakou hodnotu byt' abstraktně vyjádřenou, tomuto aspektu přiřadil. Takové tvrzení správního orgánu se pak stává do značné míry neurčitým a ve svém důsledku nepřezkoumatelným, neboť ani rozhodnutím žalované nebyly uvedené nedostatky zhojeny.

Žalovaná (dále též „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností namítajíc, že jsou dány důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a písm. d) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, resp. nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Vadu řízení spatřuje stěžovatelka v postupu krajského soudu, který její rozhodnutí jako celek zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení, místo aby ve smyslu ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s. upustil od trestu uloženého ve zjevně nepřiměřeně vysoké výši, nebo jej v zákonem dovolených mezích snížil.

Stěžovatelka dále poukázala na to, že otázku přiměřenosti výše uložené pokuty vzhledem k ekonomické situaci žalobkyně nepominula, avšak žalobkyně své tvrzení o likvidační výši této pokuty explicitně nepopsala a nedoložila. Jelikož možnosti správního orgánu jsou na rozdíl od soudu velmi omezené a správní orgán není objektivně a právně relevantním způsobem schopen tyto poměry zjistit, posuzovala stěžovatelka závažnost protiprávního jednání s ohledem na množství vína, které bylo žalobkyní prokazatelně uváděno do oběhu v rozporu s požadavky právních předpisů (tj. 2 003 850 litrů vína). Přepočtem zjištěná výše pokuty za litr vína, které nevyhovělo předpisům, činila přibližně 2,25 Kč, z čehož nelze dovodit závěr o nepřiměřenosti pokuty ve vztahu k závažnosti a společenské nebezpečnosti spáchaného deliktu.

Následně stěžovatelka ve svém podání uvedla výpočty prokazující přiměřenost a nelikvidační charakter pokuty, z nichž vyplynulo, že celkový zisk z 2 000 000 litrů vína se pohybuje přibližně v rozmezí od 16 000 000 Kč do 46 000 000 Kč (včetně daně z přidané hodnoty). Stěžovatelka odkázala rovněž na nález pléna Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02, podle nějž se o pokutu likvidačního charakteru jedná tehdy, pokud pokuta natolik přesáhne možné výnosy, že se podnikatelská činnost stává bezúčelnou. Z hrubého výpočtu zisku z protiprávního jednání a z účetní závěrky žalobkyně (zpracované ke dni 26. 7. 2007, zveřejněné až dne 5. 6. 2008) nelze podle názoru stěžovatelky dovodit závěr o likvidační výši uložené pokuty.

Ve vztahu k nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 38/02, který se týká vztahu výše pokuty a majetkových poměrů delikventa (citovaného v žalobě i v rozsudku krajského soudu), stěžovatelka uvádí, že v nálezu posuzovaný zákon č. 129/2000 Sb., o krajích, ve znění pozdějších předpisů, výslovně obsahuje kritérium zkoumání majetkových poměrů, naopak zákon o vinohradnictví v ustanovení § 40 odst. 2 toto kritérium neobsahuje. Stěžovatelka se proto domnívá, že podmínky pro stanovení výše pokuty byly v daném případě hodnoceny v souladu se zákonem a že úvahy správního orgánu uvedené v obou rozhodnutích jsou dostatečně jasné a srozumitelné. Není proto odůvodněn závěr soudu o nepřezkoumatelnosti, a tudíž nezákonnosti správního rozhodnutí.

Ze všech shora uvedených důvodů stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobkyně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti podotkla, že stěžovatelka se v kasační stížnosti snaží napravit opomenutí způsobené nedostatečným zdůvodněním výše uložené pokuty tím, že dodatečně uvádí informace a údaje, které do svého rozhodnutí nezahrnula. Jediný argument, který by se mohl týkat nezákonnosti rozhodnutí krajského soudu, spatřuje žalobkyně v tvrzení stěžovatelky, že při určení výše pokuty podle zákona o vinohradnictví není správní orgán povinen přihlídnout k majetkovým poměrům delikventa, a že tedy soud tuto otázku nesprávně posoudil, když dospěl k opačnému závěru. Nicméně jelikož ustanovení § 41 zákona o vinohradnictví zakotvuje subsidiaritu zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř.“), je i na tomto místě nutné aplikovat základní zásady činnosti správních orgánů a podle ustanovení § 2 odst. 4 s. ř. má správní orgán dbát, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu.

K tvrzení stěžovatelky, že se nemohla zabývat otázkou majetkových poměrů žalobkyně, neboť ta svá tvrzení o likvidační výši pokuty nijak nedoložila a žalovaná jako správní orgán je nemohla právně relevantním způsobem zjistit, žalobkyně odkázala na ustanovení § 3 s. ř., které

ukládá správnímu orgánu povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. K tomu mohla stěžovatelka využít např. poučovací povinnosti zakotvené v ustanovení § 4 odst. 2 s. ř. ve spojení s ustanovením § 50 odst. 2 s. ř. Na základě těchto tvrzení je žalobkyně toho názoru, že stěžovatelka měla reálnou možnost vyžádat si relevantní podklady o ekonomické situaci přímo od ní.

K námitce stěžovatelky týkající se vady řízení spočívající v postupu soudu, který rozhodnutí žalované zrušil jako celek, ačkoliv jedinou výhradu vznesl k odůvodnění výše pokuty, žalobkyně uvádí, že takový důvod zákon nezná. Domnívá se, že si žalovaná špatně vyložila ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle něhož však vada řízení představuje pouze jednu z modalit nepřezkoumatelnosti.

Z výše uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou a uložil žalované povinnost nahradit jí náklady řízení do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám jejího právního zástupce.

Usnesením ze dne 9. 9. 2009, č. j. 1 As 33/2009 - 157, Nejvyšší správní soud řízení o kasační stížnosti přerušil podle § 48 odst. 2 písm. f) s. ř. s., neboť skutkově obdobná věc byla usnesením ze dne 9. 10. 2008, č. j. 1 As 9/2008 - 102, postoupena k rozhodnutí rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu. Usnesením ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, dostupným na www.nssoud.cz, rozšířený senát rozhodl. Jelikož tím překážka řízení odpadla, rozhodl Nejvyšší správní soud o pokračování v řízení usnesením ze dne 10. 5. 2010, č. j. 1 As 33/2009 - 163.

Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřípustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

První stížní námitka směřovala do nesprávného posouzení právní otázky, že stěžovatelka byla povinna posoudit likvidační aspekt uložené pokuty a přezkoumatelným způsobem tuto úvahu rozvést v napadeném rozhodnutí.

K nutnosti náležitého odůvodnění výše sankce ukládané správním orgánem se vyjádřil Nejvyšší správní soud v žalobkyní citovaném judikátu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 As 51/2007 - 68, dostupném na www.nssoud.cz. V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud potvrdil, že správní orgán je „povinen se při ukládání sankce zabývat podrobně všemi hledisky, které mu zákon předkládá a podrobně a přesvědčivě odůvodnit, ke kterému hledisku přiblédl, a navíc podrobně odůvodnit, jaký vliv mělo toto hledisko na konečnou výši pokuty. Výše uložené pokuty tak musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem, nepřipouštějícím rozumné pochyby o tom, že právě taková výše pokuty odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu“.

Podle ustanovení § 40 odst. 2 zákona o vinohradnictví se při určení výše pokuty právnické osobě přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. V případě, kdy došlo k

nápravě protiprávního stavu v souladu s uloženým opatřením nebo bezprostředně poté, kdy bylo zjištěno porušení povinnosti a nejednalo se o produkt jiný než zdravotně nezávadný nebo o klamání spotřebitele spočívající v porušování některých práv duševního vlastnictví, může se od uložení pokuty upustit.

Zákon o vinohradnictví tedy v § 40 odst. 2 neobsahuje jako jedno z hodnotících kritérií pro ukládání výše pokuty kritérium osobních a majetkových poměrů pachatele. Nicméně v souladu s usnesením rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, www.nssoud.cz, je správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt „*povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí*“.

Výše vyslovený právní názor rozšířeného senátu zdejšího soudu je aplikovatelný i na posuzovaný případ, kdy zákon o vinohradnictví neobsahuje kritérium osobních a majetkových poměrů jako jedno z kritérií, jež má správní orgán posuzovat při ukládání pokuty. V souladu s citovaným usnesením rozšířeného senátu byly správní orgány k tomuto kritériu povinny přihlížet v souvislosti s posouzením likvidačního charakteru pokuty, a to i přes absenci explicitního odkazu obsaženého v zákoně o vinohradnictví; správní orgány se tak v posuzovaném případě měly zabývat otázkou, zda by pokuta ve výši 4 500 000 Kč mohla mít pro žalobkyni likvidační charakter. Jako závažnější pochybení však lze hodnotit postup stěžovatelky, jež se likvidačním charakterem uložené pokuty dostatečným (resp. přezkoumatelným) způsobem nezabývala, ač žalobkyně tuto námitku v podaném odvolání vznesla.

Stěžovatelka se poprvé v podané kasační stížnosti velmi podrobně a obsáhle vyjádřila k jednotlivým kritériím, k nimž přihlížela při ukládání výše pokuty, a vypořádala se rovněž s námitkou likvidačního charakteru uložené pokuty. Nejvyšší správní soud však upozorňuje, že kritériem osobních a majetkových poměrů žalobkyně se měl v souladu s citovaným usnesením rozšířeného senátu zabývat již správní orgán prvního stupně, resp. stěžovatelka v rozhodnutí o odvolání. Podrobné popsání a vysvětlení hledisek, jimiž se správní orgány při ukládání pokuty řídily, společně s vypořádáním se s otázkou majetkových poměrů pachatele a likvidačním charakterem udělené pokuty, obsažené poprvé v kasační stížnosti, nemůže zhojit vady správního řízení a doplnit odůvodnění napadeného rozhodnutí. Stěžovatelka v podané kasační stížnosti správně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2003, č. j. 7 A 124/2000 - 39, publikovaný pod č. 5/2003 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz, podle něhož „[s]právní řízení tvoří jeden celek do pravomocného rozhodnutí; vady prvostupňového řízení i rozhodnutí lze odstranit v řízení odvolacím. S tím také počítá institut změny rozhodnutí v odvolacím řízení, v němž odvolací orgán (...) přezkoumává napadené rozhodnutí v celém rozsahu a je-li to nutné, dosavadní řízení doplní, popřípadě vady odstraní. Není tedy vázán jen důvody podaného odvolání a může rozhodnutí změnit, shledá-li k tomu důvody“. V posuzovaném případě však vada správního řízení spočívající v nezohlednění likvidačního charakteru uložené pokuty nebyla zhojena ani v řízení odvolacím. Krajský soud proto postupoval správně, když za této situace napadené rozhodnutí stěžovatelky zrušil.

Námitku stěžovatelky, že neměla objektivní možnost v probíhajícím správním řízení zjistit majetkové poměry žalobkyně, neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou. K problematice

zjišťování osobních a majetkových poměrů pachatele v řízení o jiném správním deliktu se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu vyjádřil ve shora citovaném usnesení č. j. 1 As 9/2008 - 133, v němž v bodech 37 - 38 uvedl, že je třeba „na jedné straně vycházet z toho, že povinnost správního orgánu zjistit veškeré rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, jemuž má být z moci úřední uložena povinnost (§ 50 odst. 3 správního řádu), se vztahuje i na zjišťování osobních a majetkových poměrů účastníka řízení, je-li to nezbytné pro stanovení výše pokuty za jiný správní delikt. Na straně druhé ovšem nelze opominout ani důkazní břemeno účastníka řízení, které i v řízení o jiném správním deliktu nese, pokud jde o prokázání jeho vlastních tvrzení (§ 52 správního řádu). Bude tedy záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledky, tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost např. tím, že zbaví pro tento účel výše zmíněné orgány veřejné moci mlčenlivosti. Pokud tak účastník řízení neučiní a naopak odmítne poskytnout správnímu orgánu v tomto ohledu dostatečnou součinnost, bude správní orgán oprávněn vyjít pouze z údajů, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení a které si správní orgán může zjistit bez součinnosti s účastníkem řízení (vedle katastru nemovitostí např. z obchodního rejstříku, pokud jde o subjekty v něm zapsané, nebo z výpovědí svědků znalých osobních a majetkových poměrů účastníka řízení)“. Z předloženého spisového materiálu nevyplývá, že by stěžovatelka před vydáním rozhodnutí o odvolání vyzvala žalobkyni k předložení dokumentů či jiných podkladů zachycujících její hospodářskou situaci, případně, že by hospodářské poměry žalobkyně zjišťovala sama či s pomocí jiných orgánů státní správy. Tím porušila ustanovení § 50 odst. 3 s. ř., podle něhož je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. Nemůže tedy nyní účinně namítat, že neměla objektivní možnost osobní a majetkové poměry žalobkyně zjistit, když ji k předložení dokumentů relevantních pro posouzení majetkové situace žalobkyně nevyzvala, ani si jiným způsobem takové dokumenty nepokusila opatřit. Ideální by jistě byla situace, kdy by žalobkyně společně s odvoláním, v němž namítala likvidační charakter pokuty, předložila i dokumenty její tvrzení opodstatňující; samotné nepředložení takových dokumentů ovšem žalobkyni nelze přičítat k tíži. Správní orgán se měl otázkou majetkových poměrů žalobkyně náležitě zabývat a především ji vyzvat k předložení relevantních dokumentů a k poskytnutí součinnosti, případně se mohl pokusit zjistit majetkové poměry žalobkyně sám nebo ve spolupráci s ostatními orgány státní správy.

Druhou stížní námitku zpochybňující postup krajského soudu, který napadené rozhodnutí stěžovatelky zrušil, místo aby v souladu s § 78 odst. 2 s. ř. s. snížil výši pokuty, shledal Nejvyšší správní soud nepřiléhavou. Judikaturou zdejšího soudu bylo potvrzeno, že „[m]oderací právo tak, jak je upraveno v citovaném ustanovení (§ 78 odst. 2 s. ř. s.) umožňuje soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu k návrhu žalobce buď uložený trest snížit nebo od něj upustit. Ve správním soudnictví je tento postup zcela výjimečný, neboť pravidlem je přezkum, který nedává soudu pravomoc, aby rozhodnutí sám měnil. Soud se zabývá návrhem na moderaci až poté, co žalobce neuspěl se svými žalobními námitkami na zrušení napadeného rozhodnutí, což plyne z povahy eventuálního petitu, který žalobce v podané žalobě uplatní“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 16/2008 - 80, publikovaný pod č. 1719/2008 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz). Krajský soud napadené rozhodnutí zrušil z důvodu, že se stěžovatelka nevypořádala s námitkou likvidačního charakteru uložené pokuty dostatečně jasným a přezkoumatelným způsobem. V tomto postupu stěžovatelky shledal krajský soud důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, jež mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.). Z povahy věci sice vyplývá, že napadené rozhodnutí mělo být

krajským soudem zrušeno z důvodu podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, to však nic nemění na situaci, že byl dán zákonný důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí v souladu s § 76 odst. 1 s. ř. s. Za této procesní situace nemohl krajský soud postupovat v souladu s § 78 odst. 2 s. ř. s. a využít moderačního práva soudu, neboť takový postup by přicházel v úvahu jedině v případě, že by nebyly dány důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí.

Žalovaná tedy se svými námitkami neuspěla; Nejvyšší správní soud proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Žalovaná neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně naopak ve věci měla plný úspěch; náklady řízení v jejím případě tvoří mimosmluvní odměna jejího zástupce podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Soud proto přiznal žalobkyni částku 2100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v podání vyjádření ke kasační stížnosti [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu] a dále částku 300 Kč jako paušální náhradu výdajů s tímto úkonem spojených [§ 13 odst. 3 advokátního tarifu]. Celkem tedy žalobkyni na náhradě nákladů řízení náleží částka 2400 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. května 2010

JUDr. Marie
Žiškova
předsedkyně senátu